

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΕΣ

Ο καπετάνος ετοιμάζεται για τὸν πόλεμο. Συνάζει τὰ παληκάρια του. Συντάζει τ' ἄρματά του. Τὸ χωριὸ ἔχει πανηγύρι τὴν ἐτοιμασίᾳ τοῦ πολέμου. Σὰ σὲ γιορτὴ, ὅλοι χαρούμενοι στολίζονται καὶ βάνουν τὰ καλά τους.

Μαῦρα σύνεφα περιπολοῦν στὸ νοῦ τοῦ Καπετάνου. Εἶναι ἡ καρδιά του βουρκωμένη. Κάποιας συφορᾶς τὸ φοβέρισμα κρέμεται ἀπάνωθὲ του. Τοῦ πολέμου πειὰ ἡ σαλαγὴ δὲν τὸν τραβάει. Τῆς νίκης τὸ μάγεμα δὲν τοῦ γελáει ἀπὸ μακρυνά. Ἔχασε τὴν πολεμόχαρη ὁρμὴ, τὴν περασμένη. Ἄνεργος, βαρὺς, ὅλο καὶ σπρώχνει τὴν ὥρα τοῦ ξεκινημοῦ.

Ἀνήσυχη ἡ γυναῖκα του, ἀκολουθεῖ σὰν ἴσκιος κάθε κίνημά του. Φτερουγίζει περιφοβὴ ἢ ματιὰ τῆς γύρω του. Ἡ ψυχὴ τῆς λαχταράει γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Αὐτὸν τὸν πόλεμο μ' ἀλάλητη τρομάρα κι' αὐτὴ τὸν περιμένει αὐτὴ ποῦ τόσο ἄλλοι πόλεμοι σκληροὶ δὲν τῆς λίγυσαν τὴν ἀντρίκεια τῆς παληκαριά.

Κακὰ σημάδια δείχτηκαν, ἀπὸ μέρες πρώτα, στὸ σπίτι τοῦ Καπετάνου. Τ' ἄρνοιου ἡ πλάτη εἶχε μαντέψη θάνατο. Ἄσκημο ὄνειρο εἶδε κι' ὁ Καπετάνος. Θολὸ ποτάμι διάβαινε... Μιὰ ὄρνιθα λάλησε στὴ θύρα τοῦ σπιτιοῦ σὰν πετεινός. Μάντεμα ἀλάθευτο γιὰ τίς γυναῖκες! Τὸ σκυλι τοῦ ἀφέντη οὐθλιασε παράξενα. Τὸ στριγλοποῦλι ἔσκουξε τὴ νύχτα στὰ κεραμίδια.

— Μακρυνά ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Καπετάνου κάθε κακό!

* *

Τέλος ἔφτασε ἡ ὥρα! Παίξουν τὰ λαλούμενα καὶ πέφτουν ντουφεκιές. Τὸ χωριὸ συντροφεύει τὰ παληκάρια ὡς πέρα ἀπὸ τὴ ράχη. Κι' ἀρχίζουν οἱ πικρόγελοι χαιρετισμοί. Τὰ παληκάρια

θαρρείς κινούν για γάμο. Και τραβούν μπροστά τὰ παληκάρια. Κ' ἡ ἀχολογῆ, ποῦ ἀφίνει πίσω ὁ δρόμος τους, φτάνει στο χωριὸ σὰν ἀντιβούϊσμα πολέμου, ποῦ ἄρχισε κιόλα.

Μονάχος ὁ Καπετάνος μένει σιωπηλὸς στὴ θύρα τῆς αὐλῆς. Ἀδάκρυτος, μὲ στεγνὰ λόγια ἀφίνει γειὰ στὴ γυναῖκα του, ποῦ σπαράζει ἀπὸ τὸν πόνο. Ἴσως τὸν βλέπει καὶ στερνὴ φορὰ. Κι' ὅμως δὲν τολμάει ν' ἀφήσῃ ἐλεύτερο τὸ κλᾶμα τῆς.

— Μὴν πᾶς! τοῦ λέει. Ἄν θέλῃς τὸ καλὸ μου. Ἄς περάσῃ αὐτήνῃ ἢ μέρα χωρὶς νὰ πάθῃς τίποτα. Ὑστερα βόλι δὲν θὰ σ' ἀγγίξῃ! Κάτσε!

Καὶ δὲ βασιτιάει πειά, ἢ λιγόκαρδη γυναῖκα. Θυμώνει ὁ Καπετάνος. Τὴ βρίζει καὶ τὴ διώχνει. Κάνει καρδιὰ στὸν ἑαυτό του, γιατί τὰ κλάματα ἐκείνης τοῦ σφίγγουν τὸ λαιμό. Τοῦ φαίνονται κι' αὐτὰ κακὸ σημάδι.

— Ἀφοῦ μὲ γράφεις πεθαμμένον, κλάψε με ἀπὸ τώρα, τῆς λέει κι' αὐτὸς μέσ' τὸ θυμὸ του. Ἐγὼ σ' ἀφίνω γειὰ.

* *

Πηδάει στ' ἄλογο καὶ τρέχει νὰ φτάσῃ τὰ παληκάρια, ποῦ θὰ τὸν περιμένουν, κ' ἴσως γελοῦν μὲ τ' ἀργοκίνημά του. Τί πόλεμος ἦταν ἐκεῖνος! Λιοντᾶρι δείχτηκε ὁ Καπετάνος. Ἀχόρταστος, σὰ νὰ πολεμοῦσε ὕστερ' ἀπὸ καιροὺς καὶ χρόνια. Μ' ἀπόφαση καινούρια ρίχτηκε στους τούρκους σφάζοντας, σὰ νὰ ζητοῦσε τὸ θάνατο. Καὶ δὲν τὸν ἤυρε!

Περήφανοι, ἀπὸ λάφυρα γιομαῖτοι, κάνουν οἱ νικητὲς τὰ πιστόφια τῆς χαρᾶς τους. Φτεροπόδαροι λεβέντες ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξαν νὰ φέρουν τῆς νίκης τ' ἀγγελμα στο χωριό. Καὶ βγαίνει ὄλο τὸ χωριὸ ν' ἀπαντήσῃ τὴ νικήτρα συνοδιά. Κ' ἡ γυναῖκα τοῦ Καπετάνου πρώτη ἀπ' ὅλες τρέχει ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀφέντη τῆς, ἀκέριον, πειὸ ἀκριβὸν καὶ πειδομορφον, ὅπως δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν καρτερῇ.

Ἀπὸ τ' ἀντίπερα βουνὰ φτάνει ἡ ἀχολογῆ τῶν δοξασμένων, ποῦ τραγουδοῦν οἱ ἴδιοι τῆς νίκης τὴ χαρά. Ξεχωρίζει ἀπόμακρα τὸ ροβόλημα τῶν παληκαριῶν. Πρῶτος προβαίνει ὁ Καπετάνος. Κι' ἀκολουθοῦν στο μονοπάτι τὸ στρηφογύριστο τὰ παληκάρια. Χαιρετισμοὶ μὲ ντουφέκια καὶ μαντήλια κι' ἀνακράσματα πᾶνε κ' ἔρχονται. Κάτου βουίξει ἡ ρεματιά, κλέφτρα κάθε ἀντίλαλου. Ὁ Καπετάνος περήφανος διανεύει μὲ τὸ χέρι. Γνωρίζει τὴ γυναῖκα του ἀνάμεσα στίς ἄλλες. Πετᾶει ἢ καρδιὰ του στο χωριό. Ἄξαφνα τ' ἄλογο τινάζεται πίσω φοβισμένο. Γυρίζει ὁ Καπετάνος ἀπὸ τῆς χαρᾶς του τὸ ξεγέλασμα. Μεγάλο φεῖδι, ἡμερο, γαληνὸ, περνοῦσε ἀπὸ τὸνα πλευρὸ τοῦ δρόμου στ' ἄλλο.

— Ὁχτρός! φωνάζει ὁ Καπετάνος.

Καὶ σέρνει τὴν πιστόλα. Σηκώνει τὸ λύκο καὶ σημαδεύει. Τὸ σερπετὸ εἶχε περάσῃ καὶ κρύφτηκε. Ξανάβαλε τὴν πιστόλα ὁ

Καπετάνος στο ζουνάρι. Δέν ἄργησε νά λησμονήση αὐτὸ τὸ συναπάντημα. Κακοσημαδιὰ παράκαιρη!

* * *

Βρίσκονταν πειὰ ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό τους. Ἄγριες ἀγκαλιές ἀνοίγονται νά σφιξοῦν τοὺς ἀγαπημένους τους. Καὶ πρώτη χύνεται ἡ Καπετάνισσα. Κι' ὁ Καπετάνος ὁ περήφανος πηδάει ἀνάλαφρα ἀπὸ τ' ἄλογο. Κ' ἐκεῖ γλιστράει ἡ πιστόλα ἀπὸ τὴ μέση του. Παίρνει φωτιά, κι' ὁ Καπετάνος πέφτει νεκρὸς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Καπετάνισσας.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ἐπαίθριος ὀδοντοῖατρος. — Ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων! ..